

Art. 2. Depozytami w rozumieniu dekretu są sumy pieniężne, papiery wartościowe i rzeczy złożone do depozytu, na zachowanie albo jako kaucje lub wadia, dowody rzeczowe i przedmioty zatrzymane, co do których zapadło prawomocne orzeczenie o wydaniu ich uprawnionemu, oraz rzeczy znalezione lub inne cudze rzeczy pozostające we władaniu instytucji.

Art. 3. 1. Instytucje, w których znajdują się nie podjęte depozyty, obowiązane są wezwać osoby uprawnione do ich odbioru oraz wskazać tym osobom skutki niepodjęcia.

2. Jeżeli wydanie depozytu uzależnione jest od wyniku sprawy, spełnienia warunku lub nastąpienia terminu, wezwanie powinno nastąpić niezwłocznie po prawomocnym rozstrzygnięciu sprawy albo po spełnieniu się warunku lub upływie terminu.

Art. 4. 1. Termin dla podjęcia rzeczy znalezionych wynosi 1 rok, a dla podjęcia innych depozytów 2 lata od dnia doręczenia wezwania osobie uprawnionej do odbioru, w przypadku zaś niemożności doręczenia — od dnia zwrotu wezwania bądź stwierdzenia niemożności doręczenia.

2. Jednak termin dla podjęcia przedmiotów oddanych na podstawie umowy o dzieło instytucji, zajmującej się zawodowo świadczeniem usług, wynosi 6 miesięcy od dnia doręczenia osobie uprawnionej wezwania do odbioru. W przypadku niemożności doręczenia wezwania termin ten wynosi 2 lata od dnia zwrotu wezwania bądź stwierdzenia niemożności doręczenia.

Art. 5. Przejście własności depozytu na rzecz Państwa nie uchyla skutków prawnych wynikających ze złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu lub na zachowanie.

Art. 6. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia organy właściwe do orzekania o przejściu depozytów na własność Państwa oraz zasady likwidacji i tryb postępowania tych organów z depozytami, jak również z sumami uzyskanymi z ich sprzedaży.

Art. 7. 1. Do nie podjętych depozytów, które w dniu wejścia w życie dekretu znajdują się we władaniu instytucji, stosuje się przepisy dekretu, z zaliczeniem na poczet terminów przewidzianych w art. 4 czasu, przez jaki w instytucji pozostawały.

2. Bieg terminów nie może jednak zakończyć się przed upływem 6 miesięcy od dnia doręczenia uprawnionemu wezwania do odbioru bądź stwierdzenia niemożności doręczenia.

Art. 8. Dekretu nie stosuje się do:

- 1) dokumentów złożonych na przechowanie w państwowych biurach notarialnych,
- 2) przedmiotów złożonych do depozytu w muzeach i bibliotekach państwowych,
- 3) wkładów bankowych (oszczędnościowych) oraz depozytów w czasie trwania umów, na podstawie których zostały złożone,
- 4) przedmiotów, co do których przepisy szczególne normują postępowanie w razie ich niepodjęcia.

Art. 9. W dekrecie z dnia 11 października 1946 r. — Prawo rzeczowe wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 64 § 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 64. § 1. Kto znalazł rzecz zgubioną, obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić osobę uprawnioną do odbioru rzeczy. Jeżeli znalazca nie wie, kto jest uprawniony, albo nie zna miejsca zamieszkania osoby uprawnionej, obowiązany jest niezwłocznie oddać rzecz właściwemu organowi, który zarządzi odpowiednio poszukiwanie tej osoby.”;

- 2) art. 65 skreśla się;

- 3) art. 66 otrzymuje brzmienie:

„Art. 66. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia organy właściwe do przechowywania rzeczy i poszukiwania osób uprawnionych do odbioru, zasady przechowywania rzeczy oraz sposób poszukiwania osób uprawnionych do odbioru.”;

- 4) art. 67 otrzymuje brzmienie:

„Art. 67. Znalazca, który uczynił zadość swoim obowiązkom, może żądać znaleźnego w wysokości jednej dziesiątej wartości rzeczy, jeżeli zgłosił roszczenie swe z tytułu znaleźnego najpóźniej w chwili oddania znalezionej rzeczy.”;

- 5) art. 68 i art. 70 skreśla się.

Art. 10. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

185

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 września 1954 r.

w sprawie określenia organów właściwych do orzekania o przejściu depozytów na własność Państwa oraz zasad likwidacji i trybu postępowania z depozytami, jak również z sumami uzyskanymi z ich sprzedaży.

Na podstawie art. 6 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy (Dz. U. Nr 41, poz. 184) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w niniejszym rozporządzeniu artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 18 września 1954 r. o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy (Dz. U. Nr 41, poz. 184).

§ 2. 1. Decyzje w przedmiocie przejścia na własność Państwa nie podjętych depozytów (art. 1) sądy, prokuratury, organy administracji państwowej, instytucje państwowe oraz Narodowy Bank Polski wydają we własnym zakresie, pozostałe zaś instytucje przedkładają

uzasadnione wnioski o wydanie decyzji prezydium terenowo właściwych powiatowych (miejskich) rad narodowych, a na obszarze m. st. Warszawy i m. Łodzi — rad narodowych tych miast.

2. Decyzje, o których mowa w ustępie poprzedzającym, doręcza się pod adresem wskazanym w aktach sprawy. Decyzję nie doręczoną na skutek odmowy odbioru lub zmiany adresu i niemożności ustalenia nowego miejsca zamieszkania ani pobytu adresata dołącza się do akt sprawy ze skutkami doręczenia.

3. W zakresie odwołań od decyzji stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym. Od decyzji Narodowego Banku Polskiego służy odwołanie do Ministerstwa Finansów.

§ 3. 1. Przedmioty depozytu ulegające szybkiemu zepsuciu instytucja uprawniona jest niezwłocznie sprzedać jednostce gospodarki uspołecznionej lub organizacjom społecznym.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie również, gdy przedmiotem depozytu są zwierzęta i ptactwo domowe.

3. Wartość likwidowanego przedmiotu ustala odbiorca.

4. Suma uzyskana ze sprzedaży, po potrąceniu kosztów, wchodzi w miejsce przedmiotu i podlega złożeniu do depozytu sądowego.

§ 4. 1. Przedmioty depozytu, którym na skutek dłuższego przechowywania zagraża zniszczenie lub znaczna utrata wartości albo których koszty przechowywania byłyby niewspółmiernie wysokie w stosunku do ich wartości, jak również przedmioty, których wyłączenie z obrotu lub używania byłoby sprzeczne ze społecznym interesem gospodarczym — powinny być sprzedane.

2. Decyzje o sprzedaży w przypadkach wskazanych w ustępie poprzedzającym wydają sądy, prokuratury, organy administracji państwowej, instytucje państwowe oraz Narodowy Bank Polski we własnym zakresie, pozostałe zaś instytucje przedkładają wnioski o sprzedaż prezydiom terenowo właściwych powiatowych (miejskich) rad narodowych, a na obszarze m. st. Warszawy i m. Łodzi — rad narodowych tych miast. Decyzja o sprzedaży nie może być wydana przed upływem 30 dni licząc od daty doręczenia wezwania osobie uprawnionej do odbioru depozytu (art. 4).

3. W przypadku niezłożenia wniosku pomimo istnienia warunków określonych w ust. 1 prezydium rad narodowych mogą wydać decyzję o sprzedaży przedmiotów depozytu z urzędu.

4. W razie powzięcia decyzji o sprzedaży depozytów w przypadkach przewidzianych w ustępach poprzednich stosuje się tryb przewidziany w § 6 ust. 1.

5. Suma uzyskana ze sprzedaży, po potrąceniu kosztów, wchodzi w miejsce przedmiotu i podlega złożeniu do depozytu sądowego.

§ 5. Sądy, prokuratury, organy administracji państwowej, instytucje państwowe oraz Narodowy Bank Polski mogą sumy uzyskane ze sprzedaży, o których mowa w §§ 3 i 4, składać na własne rachunki depozytowe.

§ 6. 1. Instytucje określone w art. 1 obowiązane są przekazać depozyty, które przeszły na własność Państwa (art. 1), terenowo właściwym organom finansowym prezydiów powiatowych (miejskich) rad narodowych, a na obszarze m. st. Warszawy i m. Łodzi — rad narodowych tych miast.

2. Sumy pieniężne i przedmioty, o ile stanowią rzeczy znalezione w urządzeniach komunikacji publicznej, likwidują organy Ministerstw: Kolei, Transportu Drogowego i Lotniczego, Żeglugi oraz Gospodarki Komunalnej we własnym zakresie.

3. Instytucje wymienione w ust. 2 zarachowują sumy pieniężne uzyskane z likwidacji depozytów na dochód budżetu centralnego własnej części budżetowej.

§ 7. Przekazanie w przypadkach, o których mowa w § 4 ust. 4 i § 6 ust. 1, następuje:

- 1) jeżeli chodzi o sumy pieniężne — przelewem na rachunek organu finansowego prezydium właściwej rady narodowej w Narodowym Banku Polskim i zarachowaniem na dochody budżetu centralnego,
- 2) jeżeli chodzi o przedmioty, z wyjątkiem wymienionych w §§ 16 i 17 — przez oddanie ich organowi finansowemu prezydium właściwej rady narodowej na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego,

§ 8. 1. Likwidacja przedmiotów, o których mowa w § 7 pkt 2, następuje przez sprzedaż na rzecz albo za pośrednictwem właściwych jednostek państwowych lub spółdzielczych, a w przypadkach przewidzianych w § 9 — przez nieodpłatne przekazanie.

2. Sumę uzyskaną ze sprzedaży przedmiotów, które przeszły na własność Państwa, odprowadza się po potrąceniu kosztów na dochód budżetu centralnego.

3. W przypadkach określonych w § 4 ust. 4 z sumy uzyskanej ze sprzedaży składa się do depozytu sądowego lub na własny rachunek depozytowy kwotę równą wartości depozytu ustalonej według zasad wskazanych w §§ 11, 12 i 14, ewentualną zaś nadwyżkę odprowadza się na dochód budżetu centralnego (instytucje wymienione w § 6 ust. 2 w trybie przewidzianym w § 6 ust. 3, a organy finansowe prezydiów rad narodowych w trybie § 7 pkt 1).

4. Znaleźne nie odebrane przez znalazcę w ciągu dni 30 od daty zawiadomienia instytucje powinny złożyć do depozytu sądowego bądź zatrzymać na własnym rachunku depozytowym.

§ 9. 1. Depozyty, które przeszły na własność Państwa, przekazuje się nieodpłatnie, jeżeli:

- 1) przeznaczone są dla państwowych jednostek gospodarczych jako środki trwałe,
- 2) nie nadają się do obrotu, a z uwagi na ich wartość użytkową mogą być wykorzystane na cele opieki społecznej,
- 3) przeznaczone są do zbiorów w muzeach, bibliotekach lub archiwach państwowych.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 należność z tytułu poniesionych kosztów związanych z przedmiotem depozytu obowiązany jest pokryć odbiorca w ich faktycznej wysokości, nie wyższej jednak od wartości depozytu, ustalonej przez instytucję przechowującą w porozumieniu z instytucją przejmującą.

3. Przy przekazywaniu depozytów sporządza się protokół zdawczo-odbiorczy.

§ 10. W razie wątpliwości co do określenia właściwego odbiorcy lub gdy odbiorca wyznaczony przez organ likwidujący odmawia przyjęcia depozytu prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej wskazuje odbiorcę bądź zwraca się o jego wyznaczenie do prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

§ 11.* Wartość likwidowanych depozytów poza przypadkami przewidzianymi w §§ 3, 9, 16 i 17 ustalają komisje powołane przez organy likwidujące. W skład komisji wchodzi: przedstawiciel organu likwidującego jako przewodniczący oraz przedstawiciele organu handlu prezydium właściwej rady narodowej i odbiorcy — jako członkowie. W miarę potrzeby komisja może powołać rzeczoznawcę.

§ 12. 1. Wartość likwidowanych depozytów ustala się w odniesieniu do artykułów pochodzących ze skupu na poziomie cen sprzedażnych przedsiębiorstwa skupu (cena skupu powiększona o marżę skupu), a w odniesieniu do pozostałych artykułów — na poziomie obowiązujących cen zbytu przy uwzględnieniu obniżki wartości z uwagi na stan, stopień zużycia oraz wady depozytu.

2. Komisje powołane do ustalenia wartości likwidowanych depozytów (§ 11) sporządzają z czynności swych protokoły, zawierające nazwę likwidowanego przedmiotu bądź przedmiotów tego samego rodzaju, ich ilość, wagę, gatunek i indywidualne cechy oraz wartość określoną w sposób wskazany w ust. 1. Protokół podpisują wszyscy członkowie komisji. Protokół ten w terminie 3 dni podlega zatwierdzeniu przez kierownika instytucji likwidującej.

3. Minister Finansów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami może określić rodzaje depozytów, które powinny być likwidowane przez właściwe jednostki centralne.

§ 13. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej uiszczają należność za przyjmowane depozyty w wysokości ceny, po jakiej są uprawnione do dokonywania zakupów tych samych lub podobnych artykułów.

2. Przy sprzedaży komisowej cena sprzedażna w komisie nie może być ustalona poniżej wartości depozytu (§ 12) wraz z doliczeniem pełnej prowizji komisowej.

§ 14. 1. O ile depozyty oddane do komis (§ 13 ust. 2) nie zostaną sprzedane w ciągu 3 miesięcy, prezydium właściwej rady narodowej może zarządzić ich sprzedaż w drodze licytacji.

2. Wartość depozytu sprzedanego z licytacji stanowi sumą uzyskana ze sprzedaży, po odliczeniu kosztów związanych z licytacją.

3. Zasady i tryb sprzedaży w drodze licytacji określi Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami Handlu Wewnętrznego oraz Finansów.

§ 15. Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się odpowiednio do likwidacji rzeczy uznanych za porzucone w rozumieniu art. 61 prawa rzeczowego, a znajdujących się w posiadaniu instytucji wymienionych w art. 1, oraz przedmiotów przypadłych na rzecz Państwa, pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa (dow-

dów rzeczowych, towarów, których przestępstwo dotyczy, narzędzi przestępstwa itp.).

§ 16. Minister Finansów określa, jakie depozyty należy uważać za wartościowe, jak również zasady i tryb postępowania z depozytami wartościowymi oraz zasady i tryb ich szacowania i likwidacji.

§ 17. 1. Minister Obrony Narodowej i Minister Bezpieczeństwa Publicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów określa zasady i tryb postępowania z przedmiotami stanowiącymi sprzęt i ekwipunek wojskowy oraz przedmiotami, których posiadanie wymaga zezwolenia organów administracji państwowej, jak również zasady i tryb ich szacowania i likwidacji.

2. Minister Obrony Narodowej i Minister Bezpieczeństwa Publicznego określają, do jakich przedmiotów stosuje się przepis ust. 1.

§ 18. 1. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów, właściwym ministrom i Prokuratorowi Generalnemu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Właściwi ministrowie wydadzą zarządzenia w celu zabezpieczenia pełnego i sprawnego przejmowania przez jednostki państwowe i spółdzielcze likwidowanych depozytów.

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

186

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 września 1954 r.

w sprawie właściwości organów powołanych do przechowywania rzeczy znalezionych i poszukiwania osób uprawnionych do odbioru, zasad przechowywania rzeczy oraz sposobu poszukiwania osób uprawnionych do odbioru.

Na podstawie art. 66 prawa rzeczowego zarządza się, co następuje:

§ 1. Organami powołanymi w myśl art. 64 § 1 prawa rzeczowego do przechowywania rzeczy znalezionych oraz do poszukiwania osób uprawnionych do odbioru tych rzeczy są:

- 1) prezydium powiatowych (miejskich) rad narodowych (Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi), na terenie których rzecz została znaleziona,
- 2) dla rzeczy znalezionych w urządzeniach komunikacji publicznej — kierownicy tych urządzeń wymienieni w § 3, zwani w dalszym ciągu „organami przechowującymi”.

§ 2. Przez urządzenia komunikacji publicznej rozumie się:

- 1) w komunikacji kolejowej — pociągi, stacje i tory,
- 2) w komunikacji wodnej — statki i przystanie,
- 3) w komunikacji powietrznej — statki powietrzne i porty lotnicze,
- 4) w komunikacji samochodowej i miejskiej — pojazdy mechaniczne, wozy, pociągi i stacje.

§ 3. Za kierowników urządzeń komunikacji publicznej uważa się:

- 1) w komunikacji kolejowej — kierowników (zawiadawców) stacji,
- 2) w komunikacji wodnej — kierowników przystani,

3) w komunikacji powietrznej — kierowników (zawiadawców) portów lotniczych,

4) w komunikacji samochodowej i miejskiej — kierowników stacji (dworców), zajezdni, ekspedycji lub dyrekcji.

§ 4. 1. Znalazca rzeczy zgubionej obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić osobę uprawnioną do odbioru rzeczy. Jeżeli znalazca nie wie, kto jest uprawniony, albo nie zna miejsca zamieszkania osoby uprawnionej, obowiązany jest niezwłocznie oddać rzecz organowi przechowującemu.

2. Znalazca może jednak przekazać rzecz prezydium najbliższej gminnej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej lub jeżeli chodzi o rzeczy znalezione w urządzeniach komunikacji publicznej znajdujących się w ruchu — personelowi obsługującemu te urządzenia.

3. Gdy ze względu na właściwość rzeczy dostarczenie jej jest niemożliwe albo połączone z niebezpieczeństwem lub nadmiernymi kosztami, znalazca może ograniczyć się do wskazania właściwemu organowi miejsca, w którym rzecz się znajduje.

§ 5. 1. Jeżeli cechy zewnętrzne znalezionej rzeczy lub umieszczone na niej znaki wskazują, że stanowi ona sprzęt lub ekwipunek wojskowy, lub jeżeli posiadanie rzeczy wymaga szczególnego zezwolenia organów administracji państwowej (broń, amunicja, materiały wybuchowe, aparatury radiowe nadawcze itp.), do czynności